ונוהגין בשאר שני שבוע ואין להם פדיון מה

שאין כן במעשר ש"מ ת"ש נשתיירו בו ציצין

המעכבין את המילה הרי זה אינו אוכל לא

בתרומה ולא בפסח ולא בקדשים ולא במעשר מאי לאו מעשר דגן לא מעשר

בהמה מעשר בהמה היינו קרשים ולימעמיך

מי לא תגן פסח וקתני קדשים בשלמא פסח

וקדשים צריכי דאי תנא פסח משום דערלות

בפסח כתיבא אבל קדשים אימא לא ואי תנא

קדשים ה"א מאי קדשים פסח אלא מעשר

בהמה למה לי 6 אלא מעשר ראשון 10ור'

מאיר היא דאמר מעשר ראשון אסור לזרים

ת"ש מדתני ר' חייא בר רב מדפתי ערל אסור

בשתי מעשרות מאי לאו אחד מעשר דגן

ואחד מעשר בהמה הכא נמי מעשר ראשון

. ור' מאיר ת"ש אונז אסור במעשר ומותר

בתרומה ובפרה מבול יום אסור בתרומה

ומותר בפרה ובמעשר מחוסר כפורים אסור

בפרה ומותר בתרומה ובמעשר ואם איתא

ניתני ערל אסור בתרומה ומותר בפרה

ובמעשר האי תנא דבי רבי עקיבא היא

דמרבי ליה לערל כממא דתניא ירבי עקיבא

אומר יאיש איש לרבות את הערל ומאן

תנא 🗷 דפליג עליה דרבי עקיבא תנא דרבי

יוסף הכבלי היא דתניא מאשרפת אוגן

ומחוסר כפורים כשרה רבי יוסף הבבלי

אומר אוגן כשרה מחוסר כפורים פסולה ואף

ר' יצחק סבר ערל אסור במעשר דא"ר יצחק

מנין לערל שאסור במעשר נאמר ממנו

במעשר ונאמר ממנו בפסח מה ממנו

האמור בפסח ערל אסור בו אף ממנו האמור

במעשר ערל אסור בו מופני דאי לא מופני

איכא למיפרך מה לפסח שכן חייבין עליו

משום פיגול ונותר וממא לאיי אפנויי מופני

מאי מופני ייאמר רבא א"ר יצחק תְלתא

עד.

פרה אדומה הלי יד: ופי"א הלכה א מוש"עו י"ד :סימן שלא סעיף יט

תוספות ישנים

תלתא ממנו כמיבי במנושר ראשון שמותר באנינות: ואימא ליקח לו ארון ותכריכין א"ל רב הונא בר הושע ממנו מגופו ותימה דהאמת כך הוא דדרשינן במשניות לא נתתי ממנו למת ליקח לו ארון ותכריכין וי"ל דה"ק ואימא ליקח לו ארון ותכריכין דוקא. א"ל רב הונא ממנו כתיב ואפילו מגופו וכ"ש ליקח אחת תרומה טהורה ואחת חרומה ממאה מרומה טממה. ותימה דהתם בפרק כל פסולי המוקדשין אמרינן אחת הרומה טהורה ואחת תרומה מלויה וייל דהא והא איתא התם דקאי גבי משמרת תרומותי אחת תרומה טהורה ואחת תרומה תלויה דליכא למימר מרונה מכרים דפיכם כנוינו דקאי אטמאה דהא לא שייך בטמאה שמור דלשרפה 336 6316 תבשילך קא דריש אחת תרומה טהורה וטמאה יחד מרומה פשורה ושמנה ימו דאילו מלויה לאו מצוחה בשרפה אלא מולין לא

מוסף רש"י

אוכלין ולא שורפין:

איש איש. מורע להרן יהוא לרוע או זב. לרבות יאת הערל. שהוא כטמא שלא יאכל תרומה אם כהן הוא וחנינה די) דבהאי קרא תרומה כתיב, דכתיב ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים והיינו תרומה דסגי ליה בהערב שרפת (לעיל ע.). שרפת אונן ומחוסר כפורים. בפרה אדומה קאי, כשרה. דקדשי בדק הבית היא ואיי אייי נקלשי מוכח (זבחים יז:). למדין ומשיבין. גזרה שוה שחינה מופנה משני שוה שחינה מוכנה לדדיה אלא מלד אחד למדין ממנה אם אין להשיב, אבל

במעשר וטבול יום מותר היינו לאכילה אבל לנגיעה תרוייהו מותרות (נקמן פה:) מעשר ראשון אסור לזרים הלכך לענין ערלות שרי: הבי גרים בקונם' שרפת אוגן ומחוםר בפורים בשרה וגרים נמי חמור: אונן מוסר בפרה. דקדשי בדק הבית היא ולא קדשי נמי תנא דיוםף הבבדי היא. ומדקדק דמדפליג אתנא דלעיל במחוסר

כפורים הוא הדין בערל דכשר וקשה לר"י דמה ענין זה אלל זה דמשום למכשר במחוסר כפורים (כ) לא יכשיר בערל ועוד דלייתי מברייתה דלעיל דמכשרא בהדיא ערל או מדרבי אליעזר בריש פירקין (דף ע.) דלא מרבה ערל כי טמא ולספרים דגרסי הכא שרפת ערל ומחוסר כפורים פסולה יוסף הבבלי אומר ערל כשרה מחוסר כפורים פסולה וגרסינן יוסף הבבלי היא הוה ניחא דמייתי מהכא ולא מההיא דלעיל דניחא ליה לאיתויי שם התנא דמכשר בהדיא אבל אמר ר"י דאי אפשר לגרום כן דבפ"ב דובחים (דף יו:) מוכח דיוסף הבבלי ורבנן פליגי במחוסר כפורים וגרסינן נמי אונן במקום ערל ואר"י דאי הוה גרסינן כגירסת הקונט׳ והוה גרסינן כאן ובזבחים (דף ח:) ערל בהדי אונן הוה ניחא: בוה לפסח בו'. ה"מ

למימר שכן (ג) פנקעכ"ס: חד לגופיה. אן אל תאכלו ממנו נא דאי לא כתב ממנו ה״א דאמצות ומרורים (ד) דכתב לעיל קאי: מנין למעשר שני שנממא שמותר למוכו. לס"ד לאסור מאוס אמנער נטומאה: ליקח לו ארון ותבריבים. אע"ג דבהדיא דרשי׳ ליה להכי במס' מעשר שני (פ״ה מי״ב) הכא (ס) פריך דלמא דוקא להכי הוא דאתא אבל סיכה אסורה לפי שמבערו בטומאה ומשני דממנו מגופו דמשמע נמי סיכה: תהא להסקה תחת תבשילך. אע"ג דנפרק כל פסולי המוקדשים (בכורות דף לד. ושם) מוקי לה בתרומה תלויה דבעיא שימור במסקנא לא קאי התם הכי א"נ התם דריש ממשמרת דלא קאי אטמאה אבל לך קאי אכולהו תרומות:

ממנו כתיבי בפסח חד לגופיה וחד לגזירה שוה וחד למאן דאמר בא הכתוב ליתן לך עשה אחר לא תעשה יאיידי דכתיב נותר כתיב נמי ממנו ולמאן דאמר ליתן לו בקר שני לשריפתו איידי דכתיב עד בקר כתיב גמי ממנו תלתא יממנו כתיבי במעשר חד לגופיה וחד לדרבי אבהו א"ר יוחנן וחד לדריש לקיש דאמר ריש לקיש א"ר סמיא מנין למעשר שני שנממא שמותר לסוכו שנאמר יולא נתתי ממנו למת למת הוא דלא נתתי הא לחי דומיא דמת נתתי איזה דבר ששוה בחיים ובמתים הוי אומר זו סיכה מתקיף לה מר זומרא יואימא ליקח לו ארון ותכריכים אמר רב הונא בריה דרב יהושע ממנו מגופו רב אשי אמר לא נתתי דומיא דלא אכלתי מה להלן מגופו אף כאן מגופו ואכתי מופנה מצד אחד הוא הניחא למאן דאמר ״למרין ואין משיבין אלא למ"ד למרין ומשיבין מאי איכא למימר הך דרבי אבהו מדרב נחמן אמר רבה בר אבוה נפקא ∘דאמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה מאי דכתיב יואני הנה נתתי לך את משמרת תרומותי שבשתי תרומות הכתוב מדבר אחת תרומה מהורה ואחת תרומה ממאה ואמר רחמנא לך שלך תהא להסקה תחת תבשילך: וכל הממאים כו': מנא הני מילי א"ר יוחנן משום ר' ישמעאל אמר קרא יאיש איש מזרע אהרן והוא צרוע או זב וגו' אי זהו דבר ששוה בזרעו

וקדייקינן דכווחיה בחי שרי: ואימא. לא נתתי ממנו למת לא בסיכה קאמר אלא כך הוא מחודה לא קניתי ממנו ארון ותכריכים לתת אפילו כשנטמא דלא יכולתי לאוכלו ולא שניתיו לדבר שאינו לאכילה והוא זרכי המת הא לחי דומיא דמת נתמי ואשמועינן דאף על גב דמעשר טהור לא ניתן אלא לאכילה ושתיה וסיכה אם נטמא מותר לחללו לקנות ממנו חלוק: מופנה מלד אחד. דההוא דפסח מופנה לגזירה שוה אבל דמעשר כולהו מלחא אלרכת להו: הניחא למאן דאמר. פלוגתא דרבי ישמעאל ורבנן היא בהמפלח במס' נדה (דף כב:): **הך דרבי אבהו.** דמפיק חד ממנו למישרי הדלקה בשמן תרומה שנטמאת מדרב נחמן נפקא:

א) נקמן פה: פו. כתונות ונוהגין. תרומה ובכורים בשאר שני שבוע בכל שנות השמיטה אבל אובן מותר בפרה. דלא גרע מטבול יום ואע"ג דאונן אסור בה א מיי פ"ד מהלכות מעשר שני אין נוהג בג' ובו': ור' מאיר היא דאמר. בפרק יש

> מזבח ומלינו טבול יום מותר בה וכל שכן אונן: מחוסר כפרה. טומאה דבעיא קרבן כל שלא הביא כפרתו אסור בה דמחוסר מעשה הוא וכמי שטומאתו עליו דמי וכל שכן טבול יום דילה דאיכא תרתי אבל טבול יום דטומאת מת ושרך מותר בה דשמשא ממילא ערבא ולאו מחוסר מעשה הוא הלכך כי כתיב יוהוה הטהור על הטמא טהור מכלל שהוא טמא למישרי טבול יום אתא ולא מחוסר כפורים: ואם איתא. דערל מותר במעשר ליתני וערל אסור בתרומה ומותר בפרה ובמעשר כדאמר לעיל (דף עב:) ערל שהוה הזאמו כשרה ומדלא תניה שמע מינה משום מעשר הוא דשבקה: תנח דבי ר' עקיבח היח. דחקר ליה נמי בפרה כדתני לעיל (שם) טומטום שקידש קדושו פסול ואוקמינן כרבי עקיבא: ומאן סנא. דלעיל דאכשר ערל בפרה ופליג עליה דרבי עקיבא כדקתני לעיל (שם) ערל שהוה הואתו כשרה: הכי גרסינן תנא דיוסף הבבלי היא. ת"ק דיוסף הבבלי היא דאמר מחוסר כפורים כשר בפרה והא מתניתא דאוקימנא כרבי עקיבא קתני מחוסר כפורים פסול בפרה וכי היכי דפליג אמחוסר כפורים איכא למימר דאיהו פליג נמי עליה בערל לעיל: הכי גרסינן בתוספתא (דפרה פ"ד ה"ב) שרפת חולן ומחומר לפורים לשרה יוסף הכבלי אומר אוכן כשרה מחוסר לפורים פסולה. דכיון דמחוסר מעשה הוא עדיין טומאה עליו ולא קרינא ביה טהור: חלחא ממנו לחיבי בפסח. אל תאכלו ממנו נא (שמות יב) לא תותירו ממנו והנותר ממנו [שם]: וסלפא ממנו במעשר. לא אכלתי ולא בערתי ולא נתתי (דברים כו): בא הכתוב. באש תשרופו (שמות יב) ליתן עשה אחר ל״ת לומר שאין לוקין עליו: בקר שני. דמלי למכתב והנותר ממנו באש תשרופו מאי עד בקר הא כתיב ברישא דקרא לא תותירו ממנו עד בקר אלא הכי קאמר והנותר לבקר הראשון שהוא יו"ט המתן עד בקר שני שהוא חול ושורפו ללמדך שאין שורפין קדשים ביו"ט. ותרוייהו בכילד לולין (פסחים דף פג:): לכדרבי אבהו. דאמר לעילם למישרי הדלקה בשמן של תרומה שנטמאה: שמותר לסוכו. ואע"ג דקיימא לן (שבת דף פו.) דסיכה כשתיה והוה ליה כמאן דשתי ליה בטומאה: לא נחתי ממנו למת. לעיל מיניה כתיב לא בערתי ממנו בטמא וכתיב בתריה ולא נתתי ממנו למת כלומר מן המעשר טמא לא נחתי ממנו למת הא לחי דומיא דמת נתתי ואי זו נתינה משכחת במת הוי אומר זו סיכה

כנת. ב) ולטיל ט וש"נת ג) זבחים יו:, ד) [לעיל עא. ב) ולטיל נד: וש"נו. ו) וטי מוס' ב"מ נג. ד"ה והן נכסי ותוס' לעיל עג. ד"ה נכסי], ותוס' לעיל עג. ד"ה נכסי], t) [לעיל ע: וש"נ], ה) שבת כה. בכורות לד., ע) [שבת כו.], י) מכות יד:, כ) [במדבר יט], () [דף

תורה אור השלם ו. אִישׁ אִישׁ מְזֵרֵע אַהַרֹן וָהוּא צְרוּע אוֹ זְב נְהוּא צְרוּע אוֹ זְב בַּקְרְשִׁים לֹא יֹאכַל עַד אָשֶׁר יִטְהָר וְהַנּגַע בְּּכְל טְמֵא נָפָשׁ אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר תצא ממנו שכבת זרע:

ויקרא כב ד ויקרא כב ד 2. אַל תאבְלוּ מִמֶּנוּ נָא. וּבְשֵׁל מְבָשָׁל בַּמְיִם כִּי אם צלי אשׁ ראשוּ על כְּרָעִיוֹ וְעַל קּרְבּוֹ: וְלֹא תותירו מפנו עד בקר והנתר מפנו עד בקר

שמות יב ט-י 3. לא אכלתי באני ממנו ולא בערתי ממנו בּטְמא ולא בערתי ממנו בְּטָמא ולא בערתי ממנו למת ָּשְׁרֵנְיִּ בְּקוֹל יְיָ אֱלֹהָי עָשִׂיתִי בְּקוֹל יְיָ אֱלֹהָי עָשִׂיתִי בְּכִל אֲשֶׁר בכל אֲשֶׁר דברים כו יד צויתני: אַרְתָּי: דברים כו יד 1. וְיִדְבֶּר יִיְ אֶל אַהָּרֹן וְאַנִּי הַבָּה נְתְתִּי לְּךְּ אֶת מַשְׁמֶנֶרת הָרוּמֹתְי לְּךְ קַדְשׁי בְנִי יִשְׂרְאֵל לְךְ נְתַתִּים לְמַשְׁתִּה וּלְבָנֶיךְ נְתַתִּים לְמַשְׁתָה וּלְבָנֶיךְ לחק עולם:

במדבר יח ח

הגהות הב"ח

(א) גם' בהמה למה לי (אלא) מעשר סו"מ. ונ"ב (ב) תום' ד"ה הכי גרים וכו׳ במחוסר כפורים יכשיר וכו בנתווסו כפורים יכבית כצ"ל ותיבת לא נמחק: (ג) ד"ה מה וכו' שכן . פנקע"כ כל"ל ואות סמ"ך בביקב ככל ליהות סמין נמחק: (ד) ד"ה חד וכו׳ ומרורים דלעיל קאי כל"ל ומיצת דכתב נמחק: (ה) ד"ה ליקח וכו' הכח :הכי פריך

הגהות הגר"א (א) גמ' (דפליג עליה דר' עקיבא) מא"מ (וכמה דחקו בוה המפרשים):

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תום' ד"ה חד לגופיה וכו'. נ"ב עי' מנחות נח ע"ב חוס' ד"ה אין לוקין וכו׳ ודו״ק: